

BIULETYN PARAFIALNY

33 Niedziela Zwykła

16 listopada 2003

Słowo na niedzielę

Sąd ostateczny i perspektywa końca świata są często przedstawiane w mrocznych barwach. Taki obraz wpaja się dzieciom, a nierzadko media i szeroko rozumiana kultura wpisują się w ten sam kontekst przerażającą wizją apokalipsy. Tymczasem biblijny przekaz zachęca do innego patrzenia na przeznaczenie chrześcijanina. Wprawdzie znajdziemy wśród tekstów Pisma Świętego znaną sentencję, że bojaźń Boża jest początkiem mądrości, ale znaczenie tych słów znacznie odbiega od stereotypowych ujęć. I tak sąd, choć niezmiennie kojarzy się nam z karą, naprawdę powinien oznaczać nagrodę. W Ewangelii z dzisiejszej niedzieli spotykamy Chrystusa, który przybywa w obłokach z wielką mocą i chwałą. Św. Marek wyraźnie wspomina o wybrańcach z czterech stron świata. To po nich Chrystus wyśle swoich aniołów, by ich obdarzyć wieczną nagrodą. Przez chrzest staliśmy się wybranym plemieniem. Otrzymaliśmy godność, której należy strzec, a udział w tej Eucharystii pomaga lepiej zrozumieć jej sens i pogłębić znaczenie.

Wypominki

Miesiąc listopad jest poświęcony modlitwie za naszych bliskich zmarłych. Zgodnie z polską tradycją w naszym kościele będą się odbywały nabożeństwa za zmarłych polecanych w wypominkach w poniedziałki i środy o godz.6:30.

Aby się nie zagubili w drodze

Miliony polskich katolików mieszkają poza granicami Polski. Wiele wskazuje na to, że w przyszłości ich liczba wzrośnie, gdy po wejściu do Unii Europejskiej rozszerzą się możliwości legalnej pracy obywateli naszego kraju na terenie innych państw. Gdziekolwiek jednak mieszkają i pracują, nie przestają być członkami Kościoła.

„O przynależności do wspólnoty katolickiej nie decyduje narodowość ani pochodzenie społeczne czy etniczne, ale przede wszystkim wiara w Jezusa Chrystusa i chrzest w imię Trójcy Świętej. »Kosmopolityczny« charakter Ludu Bożego jest dziś widoczny praktycznie we wszystkich Kościołach partykularnych, ponieważ migracje przekształciły nawet niewielkie i dawniej odosobnione wspólnoty w społeczności pluralistyczne i wielokulturowe” - stwierdził Ojciec Święty w orędziu na tegoroczny Światowy Dzień Migranta i Uchodźcy. Papież przypomniał Kościołom partykularnym o chrześcijańskim obowiązku przyjęcia każdego potrzebującego. To ważne, w jaki sposób zostaną potraktowani. Jeśli nowi przybysze poczują się niemile widziani w lokalnej wspólnocie parafialnej, dlatego że nie znają miejscowego języka, nie stosują się do miejscowych obyczajów, łatwo mogą się stać „zagubionymi owcami”. „Utrata tych »maluczkich« z powodu dyskryminacji, choćby tylko ukrytej, powinna budzić głęboką troskę zarówno duszpasterzy, jak i wiernych” - podkreślił Jan Paweł II. Kościół katolicki w Polsce troszczy się o rodaków mieszkających stale lub czasowo poza granicami ojczyzny. Kard. August Hlond, w trosce, aby „żaden Polak nie zagubił się na obczyźnie”, założył w roku 1932 zgromadzenie, którego szczególną misją jest opieka duszpasterska nad Polonią zagraniczną - Towarzystwo Chrystusowe dla Wychodźców. Po zakończeniu drugiej wojny światowej utworzono w Rzymie Centralny Ośrodek Duszpasterstwa Emigracji Polskiej. Przez ponad dwadzieścia lat do roku 1964 jego pracami kierował abp Józef Gawlina. Jego misję kontynuowali kolejni delegaci Prymasa Polski do spraw Duszpasterstwa Polonii: kard. Władysław Rubin oraz - od 1980 roku - abp Szczepan Wesoły, który w kwietniu bieżącego roku przeszedł na emeryturę. Aktualnie delegatem do spraw

duszpasterstwa Polonii z ramienia Episkopatu polskiego jest bp Ryszard Karpiński, biskup pomocniczy lubelski, który w latach 1971-1985 pracował w Papieskiej Komisji do Spraw Migracji. Rezyduje on w Polsce. Jeden ze znawców dziejów i współczesności duszpasterstwa Polonii ks. Bernard Kołodziej TChr zwraca uwagę, że sytuacja polskich katolików w poszczególnych zakątkach świata jest bardzo zróżnicowana. W jednym z pierwszych wywiadów po objęciu nowej funkcji mówił o tym również bp Karpiński. Dodał jednak: „Nasi rodacy ubogacają Kościoły lokalne tam, gdzie mieszkają czy przebywają czasowo... Chodzi przecież o to, aby nie tylko nie utracili wiary, ale przyczyniali się do ewangelizacji nowych środowisk w Europie i w świecie”. Ten aspekt obecności polskich katolików na emigracji poruszono również w czasie zorganizowanego przez chrystusowców pod koniec października w Poznaniu „Spotkania Hlondowskiego”. Temat tegorocznej sesji brzmiał: „Integracja europejska - wyzwanie dla polskojęzycznego duszpasterstwa w państwach Unii Europejskiej”. Uczestnicy spotkania wyjaśniali m.in., że błędem jest spoglądanie przez Polaków i polskich duszpasterzy na Kościół w krajach zachodnich jako ten „gorszy”, przeżywający kryzys, i przeciwstawianie mu modelu Kościoła z naszej Ojczyzny. Ks. Bogusław Trzeciak SJ z Katolickiego Biura Informacji i Inicjatyw Europejskich OCIFE stwierdził, że Europa jest bardziej chrześcijańska niż Polacy uważają. O potrzebie wzajemnej otwartości mówi Papież w Orędziu na tegoroczny Światowy Dzień Migranta i Uchodźcy: „Podobnie jak przynaglam katolików, aby wyróżniali się w okazywaniu solidarności nowym członkom swoich wspólnot, wzywam też imigrantów, aby uznali, że mają obowiązek odnosić się z szacunkiem do przyjmujących ich krajów i respektować prawa, kulturę i tradycje narodu, który ich gości. Tylko w ten sposób rozwijać się będzie harmonijne współzycie społeczne”. Zdaniem Bronisława Gembały, emigranta mieszkającego w Aachen, problemem migranta nie jest brak ojczyzny, lecz brak orientacji. Według niego ani emigranci, ani ich duszpasterze nie powinni traktować wiary tylko jako dziedzictwa, które

trzeba ochraniać i przechowywać. Dla emigranta wiara musi być rzeczywistością, którą trzeba pogłębiać, realizować i rozwijać w Kościele partykularnym. „Duszpasterstwo emigracyjne ma wejść na pełnych prawach w skład tkanki kościelnej i wraz z innymi przyczyniać się do budowania królestwa Bożego” - uważa Gembała. Emigranci są ludźmi „w drodze”, z jednego kraju do drugiego, z jednego społeczeństwa do drugiego, nadal są jednak członkami jednego, powszechnego Kościoła.

O modlitwie

Modlitwa jest wzniesieniem duszy do Boga lub prośbą skierowaną do Niego o stosowne dobra. Skąd pochodzi modlitwa człowieka? Niezależnie od tego, jaki byłby język modlitwy (gesty, słowa), zawsze modli się cały człowiek. Aby jednak określić miejsce, z którego wypływa modlitwa, Pismo święte mówi niekiedy o duszy lub o duchu, najczęściej zaś o sercu. Czym różni się modlitwa wstawiennicza od modlitwy prośby?

Modlitwa wstawiennicza czyli prośba skierowana do Pana Boga w jakiejś konkretnej intencji nie dotycząca nas samych. Często modlitwa wstawiennicza kojarzy się nam z prośbą, zanoszoną do Boga nie indywidualnie, ale przez większą liczbę osób. Należy jednak pamiętać, że indywidualna modlitwa prośby jest także rodzajem modlitwy wstawienniczej, kiedy modlimy się nie tylko za siebie, ale za innych.

Bal Sylwestrowy

Polska Organizacja Kulturalna serdecznie zaprasza na Bal Sylwestrowy, 31 grudnia 2003 od godz. 9:00 wieczorem.

Do tańca będzie grał popularny zespół z Nowego Jorku Super Band. Profesjonalne prowadzenie zabawy, konkursy, wyśmienite jedzenie, wspaniała atmosfera.

Bilety już w sprzedaży. Informacja, rezerwacja:

Alicja Krajewska (410)391 - 8414

Jan Bednarek (410)866 - 5306

Parafia (410)732 - 3960

Procesja

W przyszłą niedzielę 2 listopada po Mszy o godz. 10:00 odbędzie się procesja na naszym parafialnym cmentarzu połączona z modlitwami za naszych bliskich zmarłych.

Opisy uzdrowień w Biblii

Niewidomi są często wzmiankowani w tekstach biblijnych. Warunki klimatyczne i higieniczne Bliskiego Wschodu powodowały, że ślepotą była schorzeniem bardzo często występującym w starożytności. Na jej rozpowszechnienie wskazują liczne odniesienia do ślepych błagających o pomoc (Mt 9,27; 20,30; 21,14; J 5,3). Ślepotą była uważana za naturalną oznakę podeszłego wieku (Izaak w Rdz 27,1; Heli w 1 Sm 4,15; prorok Achiasz w 1 Krl 14,4). W tym przypadku Biblia nie wspomina o żadnych cudownych uzdrowieniach. Zachowanie doskonałego wzroku aż do późnej starości było traktowane jako coś wyjątkowego, zasługującego na specjalną uwagę: „W chwili śmierci miał Mojżesz sto dwadzieścia lat, a wzrok jego nie był przyćmiony i siły go nie opuściły” (Pwt 34,7). Biblia opowiada o utracie wzroku spowodowanej działaniem nadprzyrodzonym (Rdz 19,11). W kilku przypadkach ślepotą tego rodzaju nie jest trwała, a osoby nią dotknięte odzyskują wzrok po pewnym czasie (2 Krl 6,18-20; Dz 9,8-9; 13,11). Tobiasz, który utracił wzrok w wyniku nieszczęśliwego wypadku (Tb 2), zostaje wyleczony nie tyle dzięki lekarstwu, w starożytności uważanemu za skuteczne w chorobach oczu, ile dzięki interwencji Bożej (Tb 11,11-13). Przykładem rozróżnienia między schorzeniem wrodzonym a nabytym są ewangeliczne **opisy uzdrowień**. Jednym z najbardziej znanych opowiadań jest Janowa narracja o uzdrowieniu ślepego od urodzenia (J 9). Fakt wrodzonej wady wzmiankowany jest kilkakrotnie w długim opowiadaniu. Narrator podkreśla w ten sposób Boską moc cudotwórcy. W opisie uzdrowienia niewidomego w okolicach Betsaidy stopniowe rozpoznawanie otoczenia pokazuje, że człowiek ten nie urodził się ślepy (Mk 8,24). Powolne odzyskiwanie pełnej sprawności

symbolicznie ukazuje wielkie trudności uczniów Jezusa w dochodzeniu do pełnej prawdy o Boskiej tożsamości Mistrza i w akceptacji tej prawdy w drodze do Jerozolimy. Tę samą symbolikę przezwycięzania wewnętrznych oporów i zewnętrznych przeszkód, których doświadczają uczniowie Jezusa, rozwija opowiadanie o uzdrowieniu niewidomego pod Jerychem (Mk 10,46-52).

Tydzień Liturgiczny

27 X Poniedziałek - dzień powszedni II tydz. psalterza; Czyt.: Rz 8,12-17; Ps 68; Łk 13,10-17.

Dziś usłyszymy w Ewangelii o kolejnym uzdrowieniu dokonany przez Jezusa w szabat. F. D. Palmisano w komentarzu do tego fragmentu zauważa: „Cała siła Jezusowej mowy na temat szabatu tkwi w słowie »wyzwolenie«: jeśli szabat został ustanowiony przez Mojżesza dla upamiętnienia wyzwolenia Izraela z niewoli (Pwt 5,15), to powinien być obchodzony jako dzień wyzwolenia, a nie ucisku, radości, a nie smutku, miłości, a nie egoizmu. **28 X Wtorek - święto Świętych Apostołów Szymona i Judy Tadeusza**

Czyt.: Ef 2,19-22; Ps 19; Łk 6,12-19. *Całonocna modlitwa Jezusa poprzedziła wybór Dwunastu Apostołów. Wśród nich są: Szymon z przydomkiem Gorliwy i Juda Tadeusz. Po powołaniu na Apostoła stał się wiernym uczniem Chrystusa. Drugi - brat Jakuba Młodszego i krewny Pana Jezusa, jest autorem krótkiego listu zaliczanego do ksiąg Nowego Testamentu.*

29 X Środa - dzień powszedni **Czyt.: Rz 8,26-30; Ps 13; Łk 13,22-30.** *W czasach Jezusa jedni uczyli, że zbawieni mogą być jedynie ci, którzy zachowują Prawo Mojżesza, a inni, że cały Izrael jest przeznaczony do zbawienia. Jezus uczy o powszechnej woli zbawczej i jednocześnie podkreśla potrzebę współpracy z daną przez Boga łaską, która do zbawienia jest konieczna.*

30 X Czwartek - dzień powszedni, w Katowicach: święto rocznicy poświęcenia kościoła katedralnego
Czyt.: Rz 8, 31b-39; Ps 109; Łk 13,31-35.

Chrystus Pan wielokrotnie wzywał swych uczniów do wierności. Sam był wierny swemu posłannictwu mimo niebezpieczeństw, które Mu zagrażały ze strony Heroda i ze strony mieszkańców Jerozolimy. Nie dał się przez nikogo odwieść od wypełnienia woli Ojca. Szedł do Jerozolimy, wiedząc, że tam poniesie śmierć dla zbawienia ludzi.

31 X Piątek - dzień powszedni
Czyt.: Rz 9, 1-5; Ps 147; Łk 14,1-6.

Jeszcze raz Ewangelia ukazuje uzdrowienie w szabat. Faryzeusze byli oburzeni tym, że Jezus uzdrawiał w tym dniu. Zbawiciel wskazał im na to, że jest Panem szabatu oraz że wolno i trzeba w dzień święty czynić dobrze.

1 XI Sobota - uroczystość Wszystkich Świętych

Czyt.: Ap 7,2-4.9-14; Ps 24; 1 J 3.1-3; Mt 5,1-12a.

Święci swoim przykładem ukazują, że wszyscy wierni „powołani są do pełni życia chrześcijańskiego oraz doskonałej miłości” (KK 40) 1 listopada 2002 r. przed modlitwą Anioł Pański Papież przypomniał: „Dzisiejsze święto zachęca nas, byśmy skierowali wzrok ku niebu, które jest celem naszej ziemskiej pielgrzymki. Tam oczekuje nas radosna wspólnota świętych. Tam spotkamy się z naszymi drogimi zmarłymi, za których zanosić będziemy do nieba modlitwę w jutrzejsze uroczyste wspomnienie liturgiczne”.

2 XI Niedziela - wspomnienie Wszystkich Wiernych Zmarłych

Czyt.: I. Job 19,1.23-27a; Ps 27; 1 Kor 15,20-24a. 25-28; Łk 23,44-46.50.52-53; 24,1-6a; - II. Dn 12,1-3; Ps 42; Rz 6, 3-9; J 11,32-45; - III. Mdr 3,1-6.9; Ps 103; 2 Kor 4,14-5,1; J 14,1-6.